

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 71

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 ianuarie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 1.377 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

2-4

Decizia nr. 1.424 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003

4-6

Decizia nr. 1.454 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 56 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, a prevederilor art. 100 și art. 224 ultimul

alinat din Codul de procedură penală, precum și a celor cuprinse în secțiunea V¹ cap. II a titlului III din Codul de procedură penală

Pagina

6-10

Decizia nr. 1.475 din 11 noiembrie 2010 privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

10-11

Decizia nr. 1.476 din 11 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1), art. 9, art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, precum și a dispozițiilor ordonanței în ansamblul său

12-14

Decizia nr. 1.479 din 11 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.377**

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Răzvan Ion Leon Șeptilici Andrieș în Dosarul nr. 7.429/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 987D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, domnul Mihai Ionescu, în calitate de consilier juridic. Se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 992D/2010 și nr. 994D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Gheorghe Huluță și Dumitru Ionescu în dosarele nr. 6.376/2/2009 și, respectiv, nr. 8.161/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde domnul Gheorghe Huluță, constatându-se lipsa celui alt autor al excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. De asemenea, și în aceste dosare răspunde, pentru partea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, domnul Mihai Ionescu, în calitate de consilier juridic.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Părțile prezente și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 992D/2010 și nr. 994D/2010 la Dosarul nr. 987D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părților.

Autorul excepției de neconstituționalitate ce formează obiectul Dosarului nr. 992D/2010 solicită admiterea acesteia, pentru motivele prezentate în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

Reprezentantul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că, în opinia sa,

actul normativ criticat nu afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului și nici drepturi sau libertăți prevăzute de Legea fundamentală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, apreciind că nu se justifică reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 24 februarie 2010, 25 martie 2010 și 10 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 7.429/2/2009, nr. 6.376/2/2009 și nr. 8.161/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității**. Excepția a fost ridicată de Răzvan Ion Leon Șeptilici Andrieș, Gheorghe Huluță și, respectiv, Dumitru Ionescu în cauze având ca obiect acțiuni în constatare.

În motivările excepției de neconstituționalitate se susține că ordonanța criticată este neconstituțională întrucât afectează drepturi și libertăți fundamentale prevăzute în Constituție. În acest sens, se arată că în cursul procedurii desfășurate persoanele verificate nu pot fi asistate de un avocat, încălcându-li-se astfel dreptul la apărare. De asemenea, se precizează că, prin confuzia introdusă între funcția de anchetă și cea de judecată exercitate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ordonanța de urgență contravine principiilor de drept în conformitate cu care justiția trebuie să fie imparțială, iar procesul trebuie să fie echitabil. Or, imparțialitatea Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității poate fi pusă la îndoială, iar dezbaterile nu se bucură de publicitate și contradictorialitate. Totodată, se arată că la data emiterii ordonanței de urgență nu exista o situație extraordinară a cărei reglementare să nu poată fi amânată, iar Guvernul nu a motivat urgența cu care aceasta a fost emisă „decât printr-o exprimare alambicată, lipsită de o coerență cu valoare juridică”. Se mai susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a fost emisă cu încălcarea art. 108 alin. (3) din Constituție. În acest sens, se precizează că „încălcarea constă în aceea că la baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu stă o lege de abilitare, ci Constituția României, în concret art. 115 alin. (4)”, or, „Constituția nu este o lege specială de abilitare și nu poate fi asimilată acesteia”. Se mai susține că sunt nesocotite și prevederile art. 124 alin. (1) și (3) din Constituție, întrucât hotărârile judecătorești se pronunță „în numele legii și nicidecum în numele ordonanței”. În opinia unuia dintre autorii excepției, art. 8 alin. (1) lit. a) și art. 11 alin. (1) din ordonanța de urgență contravin art. 58 alin. (1) din Legea fundamentală, întrucât, prin posibilitatea dată Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a introduce

acțiuni în constatarea calității de lucrător sau de colaborator al Securității, acesta se subrogă instituției Avocatului Poporului, creată special pentru apărarea drepturilor și libertăților persoanelor fizice. Prin stabilirea competenței exclusive a Secției de contencios administrativ a Curții de Apel București în ce privește soluționarea acestei acțiuni se creează o inegalitate de tratament juridic, ca urmare a imposibilității persoanei verificate de a-și exercita dreptul la apărare la o instanță de judecată apropiată de domiciliul său.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, neputându-se reține criticile formulate de autorii acesteia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări, prin Legea nr. 293/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, actul normativ criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 16 care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (1) și (2) care prevede dreptul de acces liber la justiție, art. 58 alin. (1) privind numirea și rolul Avocatului Poporului, art. 108 alin. (3) care stabilește că ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, art. 115 alin. (4) și (6) care reglementează condițiile în care Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență, art. 124 alin. (1) și (3) potrivit căruia justiția se înfăptuiește în numele legii, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii și art. 126 referitor la instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a mai format obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală și din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.502 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 20 noiembrie 2009, Curtea a reținut că ordonanța de urgență criticată nu reglementează în domeniul drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, iar prin Decizia nr. 530 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009, instanța de contencios constituțional a constatat că, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al

Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, potrivit art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, nu se poate reține încălcarea dreptului la un proces echitabil, deoarece procedura de judecată respectă principiile fundamentale privind oralitatea, contradictorialitatea, publicitatea și dreptul la apărare, părțile beneficiind de posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesual civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept. Cu privire la critica referitoare la pretinsa nesocotire a principiului egalității în fața legii ca urmare a stabilirii competenței exclusive a Secției de contencios administrativ a Curții de Apel București în ceea ce privește soluționarea acestei acțiuni în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității, Curtea Constituțională a reținut, prin Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009, că este neîntemeiată, întrucât norma criticată se aplică tuturor persoanelor care intră sub incidența acesteia, fără să instituie privilegiul sau discriminări pe criterii arbitrar.

De asemenea, prin Decizia nr. 220 din 9 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 8 aprilie 2010, Curtea a constatat că nu poate reține nici critica referitoare la nesocotirea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât la momentul emiterii ordonanței de urgență criticate au fost îndeplinite condițiile impuse de textul constituțional invocat: existența unei situații extraordinare a cărei reglementare să nu poată fi amânată și motivarea urgenței în cuprinsul ordonanței. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 108 alin. (3) din Legea fundamentală, Curtea a observat că este lipsită de incidență în cauză, în formularea acestei critici făcându-se confuzie între regimul adoptării ordonanțelor simple, care se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, și regimul adoptării celor de urgență, care pot fi adoptate de Guvern în virtutea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, cu respectarea condițiilor amintite mai sus. Totodată, Curtea a constatat că nu este întemeiată susținerea potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 ar fi contrară dispozițiilor art. 124 alin. (1) din Constituție, care prevăd că justiția se înfăptuiește în numele legii, „nicidecum în numele ordonanței”. Aceasta, deoarece noțiunea de „lege” este utilizată de textul constituțional în sens larg, legislatorul constituant neavând în vedere exclusiv semnificația restrânsă, de act adoptat de Parlament, ca unică autoritate legiuitoare a țării, ci referindu-se la ansamblul actelor normative ce formează dreptul intern.

În fine, Curtea constată că este neîntemeiată critica referitoare la nesocotirea dispozițiilor constituționale care statuează cu privire la rolul Avocatului Poporului de apărător al drepturilor și libertăților persoanelor fizice. Posibilitatea pe care o are Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a promova acțiuni în constatarea calității de lucrător sau de colaborator al Securității nu reprezintă, astfel cum susțin 2 dintre autorii excepției, o substituție a acestuia în atribuțiile Avocatului Poporului. Această instituție dispune de mecanisme specifice, determinate în mod cuprinzător și detaliat în legea sa de organizare și funcționare, de natură să asigure în mod eficient realizarea rolului său constituțional. De altfel, potrivit prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, „în exercitarea atribuțiilor sale, Avocatul Poporului nu se substituie autorităților publice”.

Întrucât nu au fost evidențiate elemente noi, se impune menținerea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, care își păstrează valabilitatea și în prezentele cauze conexe.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Răzvan Ion Leon Șeptilici Andrieș, Gheorghe Huluiță și Dumitru Ionescu în dosarele nr. 7.429/2/2009, nr. 6.376/2/2009 și, respectiv, nr. 8.161/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.424

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 16.034/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, care formează obiectul Dosarului nr. 1.081D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.082D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, ridicată de același autor în Dosarul nr. 17.473/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.082D/2010 la Dosarul nr. 1.081D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, apreciind că nu se justifică reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 12 martie 2010 și 19 februarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 16.034/3/2009 și nr. 17.473/3/2008, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în cauze având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține în esență, că prevederile de lege criticate încalcă dreptul la un proces echitabil și aduc atingere dreptului la apărare, întrucât

„nu impun imperativ ca sindicatele să fie parte în proces”. Se arată că „soluția legislativă actuală nu recunoaște posibilitatea pentru unitate să cheme în judecată, pe cale separată sau pe cale incidentală, sindicatele în calitatea lor de parteneri de dialog social”. Impunerea unei diferențieri de regim juridic între conflictele de interese și conflictele de drepturi, prin aceea că în conflictele de interese participarea sindicatelor este „obligatorie și exclusivă”, iar în cele de drepturi este „aleatorie și accesorie”, „dă ocazia legiuitorului să legifereze incoerent, de la un text legal la altul soluția fiind diametral opusă”, iar „inadaptarea la realitatea socială este dublată de incoerența legislativă a consacrării unor soluții diferite pentru subipoteza conflictelor de drepturi”.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, modalitatea în care au fost reglementate dispozițiile care stabilesc procedura de judecată fiind o opțiune a legiuitorului, iar aplicarea acestora făcându-se în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 5 februarie 2003. Prevederile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 222 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: *„La cererea membrilor lor, sindicatele pot să îi reprezinte pe aceștia în cadrul conflictelor de drepturi.”;*

— Art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: *„Pot fi părți în conflictele de muncă:*

a) salariații, precum și orice altă persoană titulară a unui drept sau a unei obligații în temeiul prezentului cod, al altor legi sau al contractelor colective de muncă;

b) angajatorii — persoane fizice și/sau persoane juridice —, agenții de muncă temporară, utilizatorii, precum și orice altă persoană care beneficiază de o muncă desfășurată în condițiile prezentului cod;

c) sindicatele și patronatele;

d) alte persoane juridice sau fizice care au această vocație în temeiul legilor speciale sau al Codului de procedură civilă.”;

— Art. 73 din Legea nr. 168/1999: *„Cererile pot fi formulate de cei ale căror drepturi au fost încălcate, după cum urmează:*

a) măsurile unilaterale de executare, modificare, suspendare sau încetare a contractului de muncă, inclusiv deciziile de imputare sau angajamentele de plată a unor sume de bani, pot fi contestate în termen de 30 de zile de la data la care cel interesat a luat cunoștință de măsura dispusă;

b) constatarea nulității unui contract individual sau colectiv de muncă poate fi cerută de părți pe întreaga perioadă în care contractul respectiv este în ființă;

c) constatarea încetării unui contract colectiv de muncă poate fi cerută până la încheierea unui nou contract colectiv de muncă;

d) plata despăgubirilor pentru pagubele cauzate și restituirea unor sume care au format obiectul unor plăți nedatorate pot fi cerute de salariați în termen de 3 ani de la data producerii pagubei.”;

— Art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003: *„(2) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) organizațiile sindicale au dreptul de a întreprinde orice acțiune prevăzută de lege, inclusiv de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor, fără a avea nevoie de un mandat expres din partea celor în cauză. Acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune sau renunță la judecată.”*

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) care statuează și garantează valorile supreme ale statului român, art. 9 privind sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale, art. 16 alin. (1) și (2) care consacră principiul egalității în drepturi, art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 24 alin. (1) care garantează dreptul la apărare, art. 40 alin. (1) referitor la dreptul de asociere, art. 41 alin. (5) privind munca și protecția socială a muncii și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte din Legea fundamentală și prin prisma unor critici identice. Prin Decizia nr. 473 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 28 iunie 2010, Curtea a constatat că autorul excepției de neconstituționalitate urmărește, de fapt, modificarea și completarea textelor de lege criticate, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale, așa cum rezultă din prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992. Totodată, prin Decizia nr. 705 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 28 iunie 2010, instanța de contencios constituțional a reținut că aspectele invocate în motivarea excepției reprezintă, în realitate, probleme de interpretare și aplicare a legii, ce sunt de competența instanțelor de judecată, iar nu a instanței de contencios constituțional. În plus, eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 16.034/3/2009 și 17.473/3/2008 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.454

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 56 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, a prevederilor art. 100 și art. 224 ultimul alineat din Codul de procedură penală, precum și a celor cuprinse în secțiunea V¹ cap. II a titlului III din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 56 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, a prevederilor art. 100 și art. 224 ultimul alineat din Codul de procedură penală, precum și a celor cuprinse în secțiunea V¹ cap. II a titlului III din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adriana Veturia Moldovan în Dosarul nr. 666/33/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 666/33/2010, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 56 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, a prevederilor art. 100 și art. 224 ultimul alineat din Codul de procedură penală, precum și a celor cuprinse în secțiunea V¹ cap. II a titlului III din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Adriana Veturia Moldovan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 134/2005 contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la delegarea legislativă, art. 131 alin. (3) referitoare la *Rolul Ministerului Public* și art. 132 alin. (1) referitoare la principiile ce guvernează activitatea procurorilor, iar prevederile Legii nr. 54/2006 de aprobare a ordonanței de urgență criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 76 alin. (1) referitoare la adoptarea legilor organice și art. 115 alin. (5) referitoare la delegarea legislativă prin adoptarea de ordonanțe de urgență, deoarece instituie un organism paralel instituției constituționale a Ministerului Public.

Cât privește dispozițiile art. 224 ultimul alineat și art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, autorul excepției susține că acestea contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare*, art. 26 referitoare la *Viața intimă, familială și privată* și ale art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, precum și ale prevederilor art. 6 referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* și art. 8 referitoare la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care sunt interpretate ca fiind incidente și înainte de începerea urmăririi penale împotriva unei persoane.

Prevederile art. 100 din Codul de procedură penală și art. 56 din Legea nr. 161/2003 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 27 referitoare la *Inviolabilitatea domiciliului*, art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, precum și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, deoarece nu conțin suficiente garanții împotriva unei aplicări arbitrare. În acest sens se susține că legea română nu conține niciun fel de prevederi cu privire la infracțiunile pentru care se poate dispune realizarea unei percheziții informatice și nu există niciun fel de prevederi care să impună instanței să descrie în autorizația acordată obiectul care este căutat prin percheziție, elementele care pot fi ridicate sau copiate pe suport informatic etc.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea

nr. 54/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

De asemenea, obiect al excepției îl constituie dispozițiile art. 100 cu denumirea marginală *Percheziția* și art. 224 ultimul alineat cu denumirea marginală *Acte premergătoare*, ambele din Codul de procedură penală, și dispozițiile cuprinse în secțiunea V¹ cap. II a titlului III din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Interpretările și înregistrările audio sau video*, respectiv art. 91¹—art. 91⁶ din Codul de procedură penală — *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea, Certificarea înregistrărilor, Alte înregistrări, Înregistrările de imagini și Verificarea mijloacelor de probă*.

În sfârșit, obiect al excepției îl mai constituie și dispozițiile art. 56 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la cercetarea unui sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice, precum și la ridicarea obiectelor care conțin aceste date.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21, 24, 26, 27 și 28, art. 76 alin. (1), art. 115 alin. (4), (5) și (6), art. 131 alin. (3) și art. 132 alin. (1), precum și ale art. 6 și 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său, din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 316 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, și a Deciziei nr. 1.706 din 17 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2010, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, statuând că este neîntemeiată critica privind încălcarea prevederilor constituționale ale art. 132, deoarece Direcția Națională Anticorupție a fost concepută ca structură cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. Astfel, potrivit art. 131 alin. (2) din Legea fundamentală, „Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii”, condiții care au stat și la fundamentarea organizării și funcționării Direcției Naționale Anticorupție. Faptul că în art. 1 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 s-a prevăzut că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului-șef al acestei direcții nu justifică susținerea că textul de lege este neconstituțional. Dimpotrivă, având în vedere și prevederile art. 132 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora procurorii își desfășoară activitatea pe baza principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic, se poate constata că dispozițiile legale criticate nu constituie altceva decât o reflectare a principiilor constituționale menționate și o subliniere a naturii juridice a Direcției Naționale Anticorupție, aceea de magistratură specială instituită pentru combaterea infracțiunilor de corupție.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Referitor la critica fundamentată pe încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, că actuala Direcție Națională Anticorupție a fost înființată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, care a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002. La acea dată era în vigoare Constituția din anul 1991, care nu condiționa emiterea unei ordonanțe de urgență de îndeplinirea exigențelor prevăzute în prezent de alin. (4) și (6) din art. 115, iar Guvernul a adoptat în temeiul art. 114 alin. (4) din Legea fundamentală, nerevizuită, actul de înființare a instituției în cauză.

Totodată, prin Decizia nr. 235 din 5 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 31 mai 2005, s-a statuat că modificările și completările aduse prin ordonanțele de urgență și legile de aprobare a acestora referitoare la actuala Direcție Națională Anticorupție au păstrat statutul special al acesteia față de celelalte parchete din structura Ministerului Public, „fiind organizat ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție, structură autonomă cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public. Activitatea acestui parchet se desfășoară sub autoritatea ministrului justiției, iar conducerea sa este exercitată de către un procuror general coordonat de procurorul general al Parchetului de pe lângă fosta Curte Supremă de Justiție”.

Or, ținând seama de „Decizia nr. 235/2005, prin care s-au declarat neconstituționale prevederile prin care Parchetul Național Anticorupție era competent cu investigarea infracțiunilor comise de către deputați și senatori, segmentându-se astfel major investigarea corupției la nivel înalt și influențându-se negativ eficiența activității de luptă împotriva acestui fenomen, cu implicații majore asupra procesului de integrare a României în Uniunea Europeană, datorită neadaptării la cerințele europene referitoare la justiție și combaterea corupției și având în vedere cerința restrângerii competenței organismului specializat în combaterea corupției la cazurile de mare corupție definite prin calitatea făptuitorului și prin valoarea prejudiciilor, precum și a eficientizării acestuia”, Guvernul a emis Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contestată în prezenta cauză. Prin urmare, având în vedere rațiunea edictării actului normativ așa cum a fost arătată în preambulul său, Curtea constată că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4) din Constituție, legiuitorul delegat fiind pe deplin legitimat în acest sens.

Referitor la afectarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6), Curtea constată că, potrivit acestora, „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. Cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, Curtea Constituțională a statuat că „din interpretarea textului constituțional se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale și că nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică. În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au

consecințe pozitive în domeniile în care intervin”. Prin urmare, a afecta presupune „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”.

Astfel, referitor la interdicția Guvernului de a adopta o ordonanță de urgență în domeniul instituțiilor fundamentale ale statului, în speță Ministerul Public, Curtea constată că, în prezenta cauză, fondul reglementării constituit de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu afectează, în sensul arătat mai sus, instituția Ministerului Public, transformarea Parchetului Național Anticorupție în Direcția Națională Anticorupție fiind un imperativ desprins, pe de o parte, din rațiuni de conformitate cu Legea fundamentală și impuse la rândul lor de Decizia Curții Constituționale nr. 235/2005, definitivă și general obligatorie, și, pe de altă parte, din necesitatea îmbunătățirii activității acestei structuri specializate.

Întrucât prin natura și finalitatea reglementării criticate nu s-au evidențiat aspecte negative menite a perturba organizarea și funcționarea Ministerului Public, Curtea urmează a respinge o astfel de critică.

În sfârșit, în ce privește critica potrivit căreia Legea nr. 54/2006 a fost adoptată prin înfrângerea dispozițiilor art. 76 alin. (1), prin aceea că în momentul votării nu a fost întrunită majoritatea cerută de textul constituțional, Curtea constată că, potrivit art. 146 din Legea fundamentală, aceasta, în calitate de garant al supremației Constituției, își exercită competența în limitele stabilite. Așa fiind, posibilele neajunsuri referitoare la desfășurarea ședințelor celor două Camere ale Parlamentului nu pot fi supuse cenzurii instanței de contencios constituțional. De altfel, și prin Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, Curtea Constituțională a statuat că nu este de competența sa „analizarea eventualelor încălcări ale Regulamentului ședințelor comune. Curtea Constituțională nu își poate extinde controlul și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, întrucât ar încălca însuși principiul autonomiei regulamentare a celor două Camere, instituit prin art. 64 alin. (1) teza întâi din Legea fundamentală. Analiza Curții este una în drept, fără a viza aspecte de fapt ale procedurii parlamentare”.

Curtea constată că dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare au mai fost supuse controlului său, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală. Cu acel prilej a statuat că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de

necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni”.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

În plus, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a validat prevederile legale contestate prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 în *Cauza Dumitru Popescu împotriva României*. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Distinct de acestea, Curtea mai arată că aspectele legate de modul de interpretare și aplicare a prevederilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală excedează competenței sale, instanțele de judecată de drept comun fiind singurele în drept să hotărască asupra incidenței textelor contestate într-un anumit moment procesual.

Cât privește dispozițiile art. 224 ultimul alineat din Codul de procedură penală, Curtea constată că prin Decizia nr. 524 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi, reținând în esență că „judecata se desfășoară de către o instanță independentă și imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat, verificând, evaluând și coroborând probele, astfel că informațiile culese imediat după săvârșirea faptei reclamate, în măsura obținerii lor legale, nu pot crea în mod concret riscul unui abuz de procedură”.

Curtea a reținut că efectuarea în practică, în cadrul actelor premergătoare, a unor acte specifice urmăririi penale, în scopul eludării garanțiilor procesuale asigurate persoanelor implicate într-o urmărire penală, în speță a dreptului la apărare, așa cum se susține în motivarea excepției de neconstituționalitate din cauză, chiar dacă ar fi reală, reprezintă o problemă de aplicare și respectare a legii, care nu intră sub incidența contenciosului constituțional.

De asemenea, prin Decizia nr. 385 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010, Curtea a mai arătat că „actele premergătoare au o natură proprie, care nu poate fi identificată sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții. Așa cum rezultă din chiar denumirea lor, acestea premerg fazei de urmărire penală, având un caracter de anterioritate desprins din scopul instituirii lor, și anume acela de a completa informațiile organelor de urmărire penală, de a verifica informațiile deținute și de a fundamenta convingerea organului de cercetare penală ori a procurorului cu privire la oportunitatea începerii ori

neînțelegerii urmăririi penale. Așa fiind, aceste acte, prin conținutul lor, au un caracter *sui generis*, limitat însă de atingerea scopului. Abia dincolo de această graniță se poate vorbi de o împingere într-un cadru extraprocesual a actelor care trebuie îndeplinite sub hegemonia garanțiilor impuse de faza urmăririi penale”.

De altfel, prin Decizia nr. 141 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 30 noiembrie 1999, Curtea a reținut că „garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea procesuală de învinuit sau inculpat. [...] Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea strângerii datelor necesare declanșării procesului penal, nu reprezintă momentul începerii procesului penal și se efectuează tocmai pentru a se constata dacă sunt sau nu temeiuri pentru începerea procesului penal”. S-a mai reținut, de asemenea, că, deși, „În conformitate cu prevederile art. 224 din Codul de procedură penală, procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă”, atunci când instanța ar înțelege să-i dea eficiență.

În sfârșit, distinct de considerentele deciziilor de mai sus, care își păstrează valabilitatea și în cauza de față, Curtea constată că dispozițiile art. 100 referitoare la percheziția domiciliară, precum și cele art. 56 din Legea nr. 161/2003 referitoare la cercetarea unui sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice, precum și la ridicarea obiectelor care conțin aceste date nu contravin prevederilor referitoare la *Inviolabilitatea domiciliului*, la *Secretul corespondenței* și la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, deoarece percheziția constituie un procedeu de descoperire a mijloacelor materiale de probă, iar încuviințarea ei nu reprezintă un proces, ci o măsură procesuală luată pentru strângerea probelor necesare aflării adevărului.

De asemenea, chiar textele constituționale invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței, precum și inviolabilitatea domiciliului nefiind drepturi absolute, ci susceptibile de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

Totodată, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor procedural penale contestate, percheziția poate fi autorizată numai de judecător, prin încheiere care trebuie să cuprindă anumite elemente, și se realizează pe baza unei proceduri prestabilite, în prezența unor martori asistenți și a persoanei de la care se ridică obiecte sau înscrisuri sau la care se efectuează percheziția, iar în lipsa acestuia, în prezența unui reprezentant, membru al familiei sau vecin. Iată deci că textele criticate conțin numeroase garanții de natură a oferi protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată. Or, de vreme ce acele prevederi se aplică în mod corespunzător și celor referitoare la cercetarea unui sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice, precum și la ridicarea obiectelor care conțin aceste date, Curtea constată că excepția este neîntemeiată și în ce privește dispozițiile art. 56 din Legea nr. 161/2003.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în ce privește dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor art. 56 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, a prevederilor art. 100 și art. 224 ultimul alineat din Codul de procedură penală, precum și a celor cuprinse în secțiunea V¹ Capitolul II a Titlului III din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adriana Veturia Moldovan în Dosarul nr. 666/33/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.475

din 11 noiembrie 2010

**privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială Geometric Service în Dosarul nr. 27.662/3/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 27.662/3/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială Geometric Service într-un dosar având ca obiect o acțiune în anulare a unei dispoziții a Primarului Municipiului București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că dispozițiile legale criticate contravin art. 16 și art. 21 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, pe de o parte se încalcă principiul egalității în drepturi prin introducerea unui regim juridic distinct între persoanele care au dreptul de a ataca dispoziția sau decizia emisă în baza Legii nr. 10/2001 și terți, ceea ce trebuie avut în vedere fiind natura actului juridic și nu calitatea persoanei, iar pe de altă parte se încalcă principiul liberului acces la justiție, deoarece terțele persoane nu au posibilitatea de a ataca dispoziția sau decizia de restituire decât pe calea dreptului comun și nu în cadrul legii speciale.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală nu și-a exprimat opinia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul conținut: *„Decizia sau, după caz, dispoziția motivată de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură poate fi atacată de persoana care se pretinde îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul unității deținătoare sau, după caz, al entității investite cu soluționarea notificării, în termen de 30 de zile de la comunicare.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi și în art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, prin raportare la critici asemănătoare, constatând că sunt constituționale. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 1.248 din 6 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 5 noiembrie 2009 și prin Decizia nr. 1.422 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 17 decembrie 2009, a constatat că art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 stabilește dreptul persoanei care se pretinde îndreptățită la restituirea imobilului de a ataca, la secția civilă a tribunalului competent, decizia sau, după caz, dispoziția motivată de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură.

În speța de față, argumentele care stau la baza motivării excepției vizează nemulțumirea autorului cu privire la limitarea, prin dispoziția criticată, a categoriei persoanelor care au calitatea de a promova acțiunea în instanță. Or, în condițiile în care decizia sau, după caz, dispoziția motivată de respingere a notificării ori a cererii de restituire privește interesele legitime ale persoanelor care se pretind îndreptățite, în vederea recuperării

bunurilor care le-au aparținut și care au fost preluate abuziv de stat, numai acestea justifică un interes și, implicit, calitatea procesuală activă în declanșarea controlului judiciar de legalitate al respectivelor hotărâri.

Așa fiind, dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 nu fac altceva decât să reglementeze cadrul desfășurării fazei judiciare a procedurii privind restituirea imobilelor care fac obiectul legii reparatorii. Curtea reține că lărgirea acestui cadru procesual, sub aspectul persoanelor care pot avea calitate procesuală activă, echivalează cu o completare a legii pe calea controlului de constituționalitate, operațiune care excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului.

În ceea ce privește art. 21 din Constituție, Curtea reține că, în cauza de față, sunt pe deplin aplicabile cele statuate prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994 privind liberul acces la justiție al persoanelor în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime. Astfel, liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se înfăptuiește și este competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă în mod categoric din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, și ale art. 129, în conformitate cu care, *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*. Pe cale de consecință, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege. Dispozițiile art. 21 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit cărora *„Nicio lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept”*, au semnificația că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit niciun cetățean ori categorie sau grup social. Tot astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut prin Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în *Cauza Golder contra Regatului Unit al Marii Britanii*, că dreptul la instanță nu este un drept absolut; statele sunt libere să stabilească condiționări ale acestuia, fără însă să aducă atingere substanței dreptului.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia, considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială Geometric Service în Dosarul nr. 27.662/3/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă, și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.476

din 11 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1), art. 9, art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, precum și a dispozițiilor ordonanței în ansamblul său

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eurolemn Trans” — S.R.L. din Băile Herculane în Dosarul nr. 46.705/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal răspunde partea Societatea Comercială „Fov Com” — S.R.L. din București prin administrator, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Reprezentantul părții prezente susține că litigiul s-a rezolvat, astfel încât nu ține să își mai precizeze poziția față de excepția de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 46.705/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eurolemn Trans” — S.R.L. într-un dosar având ca obiect soluționarea unei acțiuni în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției își structurează critica pe două coordonate:

— neconstituționalitatea extrinsecă a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 prin raportare la prevederile constituționale cuprinse în art. 115 alin. (4) și (6). Astfel, se susține că la data adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 nu existau premisele și condițiile care să permită, din punct de vedere constituțional, adoptarea de către Guvern a unei ordonanțe de urgență, în condițiile în care exista deja Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, act normativ care reglementa o procedură similară de combatere a întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contractele comerciale. Motivarea urgenței o reprezintă transpunerea Directivei 2000/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale, care, în opinia autorului excepției, nu reprezintă o situație cu caracter extraordinar a

cărei reglementare nu putea fi amânată. Prin urmare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 nu îndeplinește condițiile cumulative de adoptare prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție. Pe de altă parte, dispozițiile criticate încalcă norma constituțională prevăzută de art. 115 alin. (6), obiectul ordonanței de urgență constând în instituirea unei proceduri rapide și superficiale prin care se poate ajunge la satisfacerea unor pretenții bănești, derivate din contractele comerciale.

— neconstituționalitatea intrinsecă a prevederilor art. 7 alin. (1), art. 9, art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 prin raportare la prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), art. 20 alin. (2), art. 21, 24, 44, 53, 124, 126 și 129, precum și la prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, precum și la art. 14 paragraful 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, referitor la egalitatea în fața instanțelor de judecată.

Astfel, în opinia autorului excepției, art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, precum și întreaga ordonanță încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 124 alin. (2), întrucât transformă judecătorul cererii de emiteră a ordonanței de plată într-o autoritate care încearcă să impună unei părți să plătească o anumită sumă, înainte de a se efectua orice verificare pertinentă.

Art. 9 contravine art. 1 alin. (3), art. 20 alin. (2), art. 21, art. 44 alin. (2) și art. 53 din Constituție, precum și art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât decăderea debitorului din dreptul de a contesta creanța prin întâmpinare îl privează pe acesta de dreptul la un proces echitabil. Teza întâi a alin. (3) al art. 9 încalcă dispozițiile art. 129 din Constituție, întrucât îngrădește dreptul părții nemulțumite de hotărârea de respingere a cererii de emiteră a unei ordonanțe de plată de a se adresa instanței superioare pentru verificarea legalității și temeiniciei primei hotărâri.

Dispozițiile art. 13 violează dispozițiile constituționale cuprinse în art. 24 alin. (1) și art. 126 alin. (2), precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 14 paragraful 1 teza întâi din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, întrucât restrânge dreptul părților la un proces echitabil și la o judecată imparțială, precum și dreptul acestora de a beneficia de un control judiciar real, obiectiv și efectiv.

Prevederile art. 14 limitează accesul liber la justiție prevăzut de art. 21 din Constituție, întrucât hotărârea de respingere a cererii în anulare nu poate fi atacată cu recurs, iar alin. (2) al art. 14 vine în contradicție cu dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (1), art. 126 alin. (2) și art. 129 și cu prevederile din actele internaționale menționate, întrucât oferă posibilitatea, fără desfășurarea unui proces pe fondul cauzei, de a se emite un titlu executoriu împotriva unui pretins debitor, deși acesta a depus toate demersurile necesare în vederea protejării intereselor sale legitime.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007.

Analizând argumentele autorului excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, obiectul criticii îl constituie, în special, dispozițiile art. 7 alin. (1), art. 9, art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, precum și dispozițiile ordonanței de urgență, în ansamblul său. Prevederile art. 7 alin. (1), art. 9, art. 13 și art. 14 din ordonanța de urgență au următorul conținut:

— Art. 7 alin. (1): *„Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruir în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.”;*

— Art. 9: *„(1) Sub sancțiunea decăderii, debitorul poate contesta creanța prin întâmpinare.*

(2) În cazul în care debitorul contestă creanța, instanța verifică dacă această contestație este întemeiată.

(3) În cazul în care contestația este întemeiată, instanța va respinge cererea creditorului printr-o încheiere irevocabilă. În această situație, creditorul poate introduce cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun.”;

— Art. 13: *„(1) Împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia.*

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

(3) Cererea în anulare nu suspendă executarea. Suspendarea va putea fi însă încuviințată, la cererea debitorului, numai cu dare de cauciune, al cărei cuantum va fi fixat de instanță.

(4) Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța de plată, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 9 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”;

— Art. 14: *„(1) Ordonanța de plată, devenită irevocabilă ca urmare a neintroducerii sau respingerii cererii în anulare, constituie titlu executoriu.*

(2) Împotriva executării silite a ordonanței de plată debitorul poate face contestație la executare, potrivit dreptului comun. În

cadrul contestației nu se pot invoca decât aspecte legate de procedura de executare.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) care garantează drepturile și libertățile cetățenilor, art. 20 alin. (2) referitoare la prioritatea reglementărilor internaționale cuprinse în tratate privind drepturi și libertăți fundamentale ale omului, ratificate de România, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la delegarea legislativă, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 126 privind instanțele judecătorești și art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și celor prevăzute în art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și în art. 14 paragraful 1 referitoare la egalitatea în fața instanțelor de judecată din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, atât în ansamblul său, cât și asupra prevederilor art. 7 alin. (1), art. 9, art. 13 și art. 14, prin raportare la critici asemănătoare, constatând că sunt constituționale.

În ceea ce privește critica prin raportare la dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, prin Decizia nr. 1.070 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 20 octombrie 2009, Curtea a statuat că îndeplinirea obligației asumate de România față de statele membre ale Uniunii Europene, constând în transpunerea, până la momentul aderării, a tuturor directivelor comunitare în vigoare la data semnării Tratatului de aderare, poate fi considerată o situație extraordinară a cărei reglementare nu mai poate fi amânată, ținând cont de faptul că, astfel cum se precizează în preambulul ordonanței, aceasta transpune în legislația națională prevederile Directivei 2000/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 2000 privind combaterea întârzierii plăților în tranzacțiile comerciale. Nu poate fi reținută susținerea autorului excepției potrivit căreia nu era necesară emiterea ordonanței de urgență criticate, întrucât deja exista în domeniu o reglementare suficientă, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată. Sub acest aspect, Curtea a observat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, transpunând directiva europeană amintită și vizând numai obligațiile rezultate din contracte comerciale, are ca scop îmbunătățirea funcționării pieței interne a Uniunii Europene. De aceea, astfel cum prevede chiar directiva transpusă, domeniul de aplicare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 este limitat la plăți efectuate ca remunerație pentru tranzacții comerciale și nu reglementează tranzacțiile cu consumatorii ori dobânda pentru alte plăți, care pot fi supuse prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001.

În ceea ce privește dispozițiile art. 7 alin. (1), art. 9, art. 13 și art. 14 din ordonanță, Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri, exemple fiind Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege.

Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 reglementează procedura recuperării pe cale judecătorească exclusiv a acelor creanțe care izvorăsc din contracte comerciale și care sunt, în același timp, certe, lichide și exigibile. În acest scop, la cererea privind creanța de plată a prețului, creditorul trebuie să anexeze, potrivit art. 6 alin. (2) din ordonanță, înscrisurile ce atestă cuantumul sumei datorate, precum și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia. Potrivit art. 9, debitorul poate contesta creanța prin întâmpinare, instanța urmând să verifice dacă această contestație este întemeiată, iar art. 10 alin. (1) prevede că, în cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță

de plată, în care se precizează suma și termenul de plată. Conform art. 13 alin. (1), împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia. Din toate aceste texte de lege rezultă în mod evident că procedura ce face obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 se desfășoară într-un cadru procesual menit să asigure toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil, iar debitorul are la îndemână suficiente mijloace procedurale pentru a-și apăra interesele.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia, considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1), art. 9, art. 13 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, precum și a dispozițiilor ordonanței în ansamblul său, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eurolemn Trans” — S.R.L. din Băile Herculane în Dosarul nr. 46.705/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.479

din 11 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 2 și art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Suki Group” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 16.560/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și care formează obiect al Dosarului nr. 755D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.985D/2010 și nr. 4.008D/2010, având ca obiect excepția

de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 3.985D/2010 și nr. 4.008D/2010 la Dosarul nr. 755D/2010, având în vedere că acestea au un obiect parțial identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 3.985D/2010 și nr. 4.008D/2010 la Dosarul nr. 755D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 16.560/300/2009, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 și art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.

Prin încheierile din 27 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 9.491/196/2010 și nr. 9.490/196/2010, **Judecătoria Brăila a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Suki Group” — S.R.L., respectiv de Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca, în dosare având ca obiect emiterea unei ordonanțe de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii excepției susțin, în principal, că prevederile art. 1, art. 2 și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 sunt neconstituționale, deoarece debitorului i se îngreădește dreptul la apărare din cauza faptului că nu poate administra toate probele legale pentru stabilirea situației de fapt reale, examinarea instanței rezumându-se doar la actele depuse, precum și prin faptul că partea, nefiind citată, nu își poate angaja avocat, creându-se astfel un privilegiu de jurisdicție pentru debitor. Prin limitările și obligațiile impuse de textul de lege criticat, judecătorul nu se poate manifesta independent și imparțial, fiind obligat să stăruie, încă de la primul termen, în efectuarea plății pretinse de creditor, fără a da posibilitatea debitorului de a se apăra și de a propune probe în combaterea susținerilor acestuia, împrejurare ce contravine principiului potrivit căruia justiția se înfăptuiește în numele legii, fiind unică, imparțială și egală pentru toți.

În opinia autorilor, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, deoarece permit instanței de judecată să soluționeze o cauză fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor subiective ale creditorului, fără ca debitorul să poată administra probe în apărare, ducând la emiterea titlului executoriu în urma unui proces sumar.

În ceea ce privește dispozițiile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, autorii excepției consideră că aceste dispoziții încalcă prevederile constituționale referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, deoarece nu oferă debitorului posibilitatea să se folosească de toate mijloacele legale pentru a-și apăra interesele și pentru a duce la soluționarea în mod echitabil a cauzei deduse judecătii.

Pe de altă parte, autorii excepției susțin că ordonanța de urgență este neconstituțională în ansamblul ei, deoarece consacră norme discriminatorii pentru părțile aflate în proces.

Judecătoria Sectorului 2 București și Judecătoria Brăila consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1, art. 2 și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 1: „În sensul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. *contract comercial reprezintă contractul încheiat între comercianți ori între aceștia și o autoritate contractantă, având ca obiect furnizarea unor bunuri sau prestarea de servicii contra unui preț constând într-o sumă de bani;*

2. *autoritate contractantă reprezintă:*

a) *oricare organism al statului — autoritate publică sau instituție publică — care acționează la nivel central ori la nivel regional sau local;*

b) *oricare organism de drept public, altul decât unul dintre cele prevăzute la lit. a), cu personalitate juridică care a fost înființat pentru a satisface nevoi de interes general, fără caracter comercial sau industrial, și care se află în cel puțin una dintre următoarele situații:*

— *este finanțat, în majoritate, de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a), sau de către un alt organism de drept public;*

— *se află în subordinea sau este supus controlului unei autorități contractante, astfel cum este definită la lit. a), sau unui alt organism de drept public;*

— *în componența consiliului de administrație/organului de conducere sau de supervizare mai mult de jumătate din numărul membrilor acestuia sunt numiți de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a), sau de către un alt organism de drept public;*

c) *orice asociere formată de una sau mai multe autorități contractante dintre cele prevăzute la lit. a) sau b);*

d) *oricare întreprindere publică ce desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la cap. VIII secțiunea 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, atunci când aceasta atribuie contracte de achiziție publică sau încheie acorduri-cadru destinate efectuării respectivelor activități;*

e) *oricare subiect de drept, altul decât cele prevăzute la lit. a)—d), care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la cap. VIII secțiunea 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, în baza unui drept special sau exclusiv, astfel cum este acesta definit la art. 3 lit. k) din ordonanța menționată, acordat de o autoritate competentă, atunci când acesta atribuie contracte de achiziție publică sau încheie acorduri-cadru destinate efectuării respectivelor activități;*

3. *întârzierea plății reprezintă depășirea termenului contractual sau legal stabilit pentru executarea obligației de plată a prețului;*

4. *titlu executoriu reprezintă hotărârea pronunțată de o instanță judecătorească sau decizia de plată emisă de altă autoritate competentă, prin care s-a dispus fie plata imediată, fie plata în rate, care permite creditorului să recupereze creanțele de la debitor prin mijloace de executare silită.”;*

— Art. 2: „(1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.

(2) Nu sunt incluse în sfera de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență:

a) *creanțele înscrise la masa credală în cadrul unei proceduri de insolvență;*

b) *contractele încheiate între comercianți și consumatori.”;*

— Art. 7: „(1) Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruie în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.

(2) Când creditorul învederează că, deși a făcut tot ce i-a stat în putință, nu a izbutit să afle domiciliul sau sediul pârâtului, președintele instanței va dispune citarea acestuia prin publicitate. Afișarea, precum și publicarea citației în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, sau într-un ziar de largă circulație se fac cu 5 zile înainte de data fixată pentru judecată.

(3) La citația pentru debitor se vor anexa, în copie, cererea creditorului și actele depuse de acesta în dovedirea pretențiilor.

(4) În citație se va preciza că până cel mai târziu în ziua fixată pentru înfățișare, debitorul este obligat să depună întâmpinare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică. În cazul nedepunerii întâmpinării, instanța poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor cuprinse în art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor criticate, prin raportare la critici similare, constatând că sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 964 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 27 august 2010, și Decizia nr. 965 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 27 august 2010, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență

a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța de urgență criticată.

Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Faptul că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate nu înseamnă că acesta se antepunută, întrucât hotărârea se va da numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanța de urgență prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Pe de altă parte, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 dau posibilitatea contestării de către debitor a ordonanței de plată și reglementează procedura pentru exercitarea căii de atac.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 2 și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Suki Group” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 16.560/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și de Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în dosarele nr. 9.491/196/2010 și nr. 9.490/196/2010 ale Judecătoriei Brăila.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

